De beiaard „De Vier Koningskinderen" ingeluid

(Vervolg van pag. 3)

moriam", „Rima" en „Mensajes", de monoloog „La lucha de una madre" het in Colombia gespeelde toneelstuk „Los Escollos" en de twee romans „Josephina" en „Raoul", welke laatste in Madrid werd herdrukt. Hier luidt zijn klok.

Mogen wij de verdienstelijke journalistiek die Curacao heeft gekend eren in zijn openhartige beoefenaar **Momon Pinedo.**

Jan Helenus Ferguson uit Curacaose ouders geboren, volbracht zijn levenstaak in Azië en publiceerde twee geleerde werken over het terrein van zijn arbeid.

Mr. Dr. Gabriel Pinedo veel verguisd en ten onrechte, een man van groot juridische bekwaamheid. Hier luidt de klok van Momon Pinedo. Hier luidt de klok van Jan Helenus Ferguson en Gabriel Pinedo.

David Ricardo Capriles studeerde geneeskunde te New York waar hij promoveerde op proefschrift in 1856 op 19jarige leeftijd. Werd privaat docent. Teruggekeerd naar zijn geboortegrond een bekwaam dokter schreef hij enkele goede geschriften en is bij latere directeuren van ons krankzinnigen gesticht bekend om de diagnostische bekwaamheid, zijn tijd vooruitlopend, in de beschrijving van de gevallen.

Enrique Ecker, leerling van het Sint Thomascollege, daarna winkelbediende tegen wil en dank, wist een beurs voor Wageningen los te troggelen, kwam hier voor korte tijd als landmeter, wij vinden hem daarna als chemicus bij een suikerfabriek op Java, waar hij zich in de klassieke talen bekwaamde. vertrekt op 27 jarige leeftijd via Europa naar de States. Toelatings examen Universiteit van Chicago en na 4 jaar met de hoogste lof Dr. in de geneeskunde. Zijn mondkost had hij gehaald uit lesgeven in Frans en Duits. In 1921 verscheen zijn „Principals of Immunology" met als co-author Karsner. Hoogleraar, de eerste hoogleraar uit Curacaose ouders, aan de Western University in Cleveland, nog steeds een geleerd driftig onderzoeker is zijn naam verbonden aan belangrijke vondsten en publicaties. Hier luidt de klok van Dokter Capriles. Hier luidt de klok van Professor Ecker. Maar de gemeenschap leeft niet van kunst en wetenschap alleen. Belangrijke figuren in de economie waren: **Momon Maduro,** ons onlangs ontvallen, krachtige bevorderaar van de scheepvaart op onze haven. De amerikaan **Leonard B. Smith** die hier een waterleiding en een electrische centrale bezat en onze beroemde schipbrug, de eerste van 1888, heeft gemaakt.

Joonchi Gorsira, op wiens naam het moet geschreven dat de Curacaose gulden niet devalueerde met de Nederlandse, dank zij zijn in ongelooflijk fraai Nederlands gesteld en helder doordacht geschrift over de gulden. **Nene Gorsira,** hij ontdekte het fosfaat op Curacao en vermogend geworden wijdde hij zich aan kunst en kennis, behalde het bachelor of arts in Oxford, verzamelde kunstvoorwerpen en boeken en stichtte een interessant museum op Ararat, dat het Gouvernement vergat over te nemen. Zijn boekerij kwam tenslotte aan de staat van België. Hij was een amateur beoefenaar van de schilderkunst en kunst historie. Hier luidt Momon. Hier luidt Leonard B. Smith. Hier luidt Joonchi. Hier luidt Nene Gorsira.

Twee namen van gedenkwaardigen mag ik U nog noemen.

Die van **Willem v.d. Linde Schotborgh.** De eerste gestorvene uit het bestuur van ons museum, ons lid van de raad van advies. En tenslotte **Henk Werner,** die de bouwmeester was van het Curacaos Museum. Hier luidt Shon Willem. Hier geef ik U: Werner.

De hoge klokken zijn een kinderguirlande. Deze klokken hebben een klaverblad van vier terwijl die van de gedenkwaardigen de aanduiding van de volwassenen hebben, het goede woord Shon. Acht kinderen werden geboren op de dag van het verlijden van onze stichtingsakte. Deze lieve kinderen heten: Ingrid Felicia Josefina, Joca Maximilia Gaari, Altagracia Fortunata Mercalina, Altagracia Felicia Recordino, Ronald Felix Obispo, Judith Filomena Henriquez, Stanley Pedro Visers, Stanley Servilio Angela.

Zij zijn thans dus allen vijf jaar oud. Hier is hun klokje. De ouders van de volgende kinderen gaven ons hun steun bij de tot standkoming van de beiaard: Francine en Johnny Moron, Helga en Judith Fuhrmann, Truus en Bas Kooyman, Spatzie Karner, Teteintje Luckmann, Gerard, Chris en Jan Karel Smeets, Rene, Henk en Jacqueline Nieuwkerk, Dick en Allan Maduro, Madeline, Itala en Tin Diaz, Ilse en Leo Chumaceiro, Ana, Neuzi, Ellen, Mirna Winkel.

Thans klinkt de klok van de Stichting van het Museum zelf.

Maar alle klokken luiden uit het hart van de beiaard uit wat ons allen verbindt, en het verleden en de toekomst verbindt: Oranje: de klok van de Vier Koningskinderen."

—:::—

Een grote ontroering had zich van de aanwezigen meester gemaakt, telkens wanneer de klok van één of een groep van onze gevallenen weerklonk. Diep drongen de tonen, voor ons zo nieuw, en toch hoe vertrouwt reeds aanstonds, in de harten door. Ook bij de herdenking van zovele anderen, die in de herinnering van het Curacaose volk zullen blijven leven, omdat zij dit volk het diepst van hun hart geschonken hebben, was er stille aandacht. En vreugde trilde door de zonnige lucht toen de heldere klanken van de kinderklokken op de passaat voortgedragen werden. Als klaterend water hadden zij geklonken tot als laatste de diepe klank, de klank die ons allen verbindt, van de klok van de Vier Koningskinderen, over de bloeiende museumtuin uitgalmde, met haar lage, sonore stem.

In rose, blauw, geelgroen en zeegroen gekleed dansten de meisjes weer op Curacaose wijsjes, elk thans begeleid door een kleine heer, deftig in wit costuum met zwart dasje. De elegante dansjes oogstten een groot succes bij het publiek, dat ten slotte oprees om het Wilhelmus en het Curacaose volkslied aan te horen gespeeld door Leen 't Hart.

Men verspreidde zich in de tuin of ging naar binnen om de schilderijen van de Haitiaanse volksschilders te bezichtigen.

En de klokken beierden een uur. De diepe bronzen-accoorden drongen ver door, maar niet minder ver werden de sprankelende tonen van de kleinste klokjes gehoord, die soms als een waterval klaterden, dan weer tinkelden als de bellen van het vee in de bergwei.

Men behoeft geen kenner van de beiaardmuziek te zijn om onmiddellijk aan te voelen, dat, wanneer Leen 't Hart het klavier soms zachtjes streelt, dan weer krachtig betimmerd, het ene ogenblik de toetsen met een teder gebaar neerdrukt, het volgende met alle macht en met een ongelofelijke snelheid door de toonschalen vliegt en daarbij de diepe bassen met de voeten indrukt, er een groot beiaardier en een groot kunstenaar aan het werk is. Velen, die nimmer een beiaard zagen bespelen groepten zich in de erker om de beiaardier aan het werk te zien, en dit was daarvoor aan ook een unieke gelegenheid, maar het meest geniet men van de zang der klokken wanneer men op enige afstand aan de lijzijde gaat staan en de kristalheldere tonen op zich laat inwerken.

Ook enkele van de leerlingen van de heer 't Hart lieten wijsjes horen.

Slechts node verliet men om één uur de museumtuin, waar een bizondere gebeurtenis zich op deze Zondagmorgen heeft afgespeeld. Curacao, dat politiek mondig is geworden en een stem heeft gekregen, heeft zich ook in het rijk der muze een stem verworven, een heldere en toch diepe stem, die, naar wij uit het diepst van ons hart wensen, nog eeuwen zal voortgedragen worden op de frisse Noordoostpassaat om te getuigen in vreugdevolle en in droevige dagen van wat er in het hart van ons volk leeft.